

Arrest

nr. 201 692 van 26 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B. K., verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U werd op 06/06/1983 te Jamkay Cheema geboren. U stelde een christen te zijn die predikte. Omwille van uw religieuze activiteiten (namelijk prediken) werd u in 2011 geslagen door mensen van de organisatie Sunni-e Tehrek. In oktober 2011 verhuisde u van uw geboortedorp naar Lahore waar u nog steeds predikte en mensen hielp bekeren. Op 26/02/2012 keerde u terug naar uw geboortedorp omdat er een bekende prediker in uw dorp kwam spreken. Toen u samen met uw broer van de kerk waar de man kwam spreken terugkeerde werden jullie door een groep mensen aangevallen.

Uw broer kon wegvlugten maar u werd in elkaar geslagen. Toen u bijkwam bevond u zich op het politiekantoor. U werd er vastgehouden. Na 4 uur kon een pastoor u vrijkopen en keerde u terug naar Lahore waar u in het ziekenhuis herstelde van uw opgelopen verwondingen. Op 28/02/2012 werd een klacht tegen u opgesteld omdat u van blasfemie werd beschuldigd. U zou op 26/02/2012 de profeet hebben beledigd en een Koran hebben verbrand. Op 01/03/2012 zijn ze nog naar uw huis gekomen en sloegen ze uw broer in elkaar. Ook uw moeder werd bij deze inval geslagen. Hierdoor kreeg uw moeder een hartaanval waaraan ze overleed. Op 30/07/2012 ontvluchtte u Pakistan en reisde naar België waar u op 16/09/2012 aankwam. De dag nadien diende u er een asielaanvraag in. Toen uw broer op 24/12/2012 het graf van zijn moeder bezocht werd hij wederom aangevallen. Hij werd met een metalen stok geslagen en overleed aan zijn verwondingen. Op 7 juni 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijke vrees voor vervolging, dit omwille van uw volledig ontoereikende kennis van de aanklacht tegen u. Er kon ook geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van uw juridische documenten. U diende een beroep in tegen deze beslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde in oktober 2013 bovenstaande beslissing.

Op 21 november 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich op uw problemen zoals uiteengezet tijdens uw eerste asielaanvraag. U zou ondertussen ter dood veroordeeld zijn. U haalde ook aan dat uw vader geslagen en mishandeld werd toen hij een document voor u wilde gaan halen op het politiekantoor. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: brieven van verschillende christelijke organisaties, een brief van uw Belgische advocaat, een vonnis, een krantenartikel, een brief van de nazim en pamfletten.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precare situatie waarin christenen in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit christen te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017. Hierin stelt de UNHCR dat christenen "may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de christelijke gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Er moet worden vastgesteld dat uw vorige asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw asielrelaas werd ongeloofwaardig bevonden omwille van uw volledig ontoereikende kennis van de aanklacht tegen u. Er kon ook geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van uw juridische documenten. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er restten u bijgevolg geen bijkomende beroepsmogelijkheden meer, waardoor de beoordeling van uw eerste asielaanvraag vaststaat. Het Commissariaat-generaal kan zich er aldus toe beperken enkel de nieuwe door u aangebrachte elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet [u zou intussen ter dood zijn veroordeeld, uw vader werd geslagen en mishandeld toen hij een document voor u wilde gaan halen op het politiekantoor], moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel

gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Bovendien moet worden opgemerkt dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag verklaarde dat u reeds sinds maart 2013 op de hoogte was van het vonnis waarin u ter dood wordt veroordeeld, d.w.z. reeds voor het gehoor voor het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag plaatsvond. Toch maakte u tijdens dat gehoor geen melding van het feit dat u ter dood veroordeeld werd. Integendeel, u verklaarde tijdens dat gehoor dd. 09/04/2013 uitdrukkelijk dat u nog niet veroordeeld was en stelde niet te weten of er al rechtszitting in uw proces had plaatsgevonden aangezien u steeds op de vlucht was (zie CGVS dd. 09/04/2013, p. 6-7). Bij confrontatie stelde u dat u het wel gezegd had, maar u voegde eraan toe dat u destijds zeer verstrooid was en dat u in een depressie zat door het overlijden van uw broer en uw moeder (zie CGVS dd. 13/10/2015, p. 5). Deze verklaring kan echter niet als een afdoende verschoningsgrond worden aanvaard.

Verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in vaststellingen die werden gedaan betreffende de geattesteerde kopie van het vonnis die u voorlegde. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt immers dat het door u voorgelegde vonnis vals is. Navraag leerde dat er in 2013 geen rechter met de in het vonnis vermelde naam bij de in het vonnis vermelde rechtbank werkte. Het feit dat u een niet-authentiek document voorlegt bevestigt en versterkt de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid.

U legde in het kader van uw huidige asielaanvraag ook een aantal documenten voor van christelijke en andere organisaties die bevestigen dat u in Pakistan als christen problemen kende. Zo legde u brieven en attesten voor van CLAAS, A Christian's True Spirit, St. Mary's Catholic Church, Church of Pakistan, Catholic Commission for Interreligious Dialogue and Ecumenism, Christian United Welfare Society, Pakistan Masih League, artikels uit de krant Monum en een brief van de Nazim van Sialkot. Deze documenten hebben geen van allen een officieel karakter en kunnen op zich het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid niet herstellen. In dit kader moet bovendien worden aangestipt dat de brief van CLAAS dd. 14 oktober 2014, die u louter in scankopie neerlegt, bevestigt dat u ter dood veroordeeld werd, terwijl het CGVS over informatie beschikt waaruit blijkt dat het vonnis met uw terdoodveroordeling, dat u luidens uw verklaringen zou zijn toegestuurd door CLAAS (zie CGVS dd. 13.10.2015, p. 4), vals bevonden werd. In dit kader moet trouwens gewezen worden op verdere informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Deze informatie geeft duidelijk aan dat er geen gevallen bekend zijn waarbij christenen worden beschuldigd of veroordeeld overeenkomstig Art.298C van de Pakistaanse strafwet. Men houdt rekening met de mogelijkheid dat een laaggeschoold politiefunctionaris een christen zou kunnen beschuldigen volgens dit Ahmadi-specifiek artikel maar een veroordeling van een niet-Ahmadi volgens dit Ahmadi-specifiek artikel komt niet voor. Deze vaststelling bevestigt bijgevolg de valsheid van bovengenoemd doodsvonnis, volgens hetwelk u net wel ter dood zou zijn veroordeeld onder andere volgens dit Ahmadi-specifiek wetsartikel. Ook aan de drie neergelegde pamfletten kan geen officieel karakter worden toegedicht. Inhoudelijk handelen deze stukken bovendien enkel over religieuze activiteiten waarin u een rol zou hebben gespeeld zonder dat hierin enige verwijzing staat naar de door u verklaarde problemen. Deze vaststellingen maken dan ook dat deze door u neergelegde stukken onvoldoende bewijskrachtig zijn om op te wegen tegen de gedane vaststellingen van bedrieglijkheid van de door u verklaarde vervolging. Het artikel van Latif Bhatti handelt over christenen in het algemeen en niet over u persoonlijk. Aldus kan het evenmin een ander licht op bovenstaande conclusies werpen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen.

Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de

motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook dat een beoordelingsfout werd begaan. Na een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing stelt verzoeker in zijn verzoekschrift als volgt:

"II. Redenen die de toekenning van een bescherming aan verzoeker rechtvaardigt of, tenminste, de vernietiging van de beslissing

1. In het beroep ingediend tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de tweede asielaanvraag van verzoeker -beslissing die later ingetrokken werd- werd melding gemaakt van het feit dat de naam van verzoeker terug te vinden is in het "annual report 2013 van de Pakistaanse NGO CLAAS {Centre for Legal Aid Assistance & Seulement), meer bepaald op pagina 121, onder de titel "Victims of Faith " The following victims approached CLAAS office for legal assistance and seulement ». In dit verslag dat terug te vinden is op het internet wordt een beschrijving gedaan van de problemen die verzoeker heeft gehad:

[...]

Tijdens zijn gehoor bij het CGVS heeft verzoeker melding gemaakt van dit jaarverslag van 2013 van CLAAS. (p.9 gehoorverslag CGVS 13/10/2015)

2. In de beslissing van het CGVS is er geen lijn terug te vinden over dit jaarverslag en de informatie die daarin te lezen staan.

Nu, CLAAS blijkt een serieuze NGO te zijn. De professionalism van die NGO is aangetoond door het feit dat verschillende asielinstanties samen met hen werken om informatie te collecteren over de situatie van Christenen in Pakistan.

Dat is onder andere het geval van de Noorse overheid in zijn Landinfo verslag "Pakistan: de situatie van de christelijke bevolking" de dato 20 juni 2013 en meer recent de Nederlandse autoriteiten in hun "Thematisch ambtsbericht over de positieve van ahmadi 's en christenen in

Pakistan 2014-2016" de dato april 2017 toegevoegd aan het administratief dossier. In dit tweede verslag wordt CLAAS vier keren vermeld.

Ook de Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van de UK in zijn arrest AK/SK c. Secretary of State for the Home Department dd. 24 juli 2014² maakt gebruik van de informatie die door CLAAS wordt meegedeeld en beschrijft CLAAS als:

[...]

3. In het jaarverslag van CLAAS staat niet vermeld dat verzoeker veroordeeld werd tot de doodstraf op basis van artikelen 295 C en 298 C van de Pakistaanse strafwetboek. Die informatie is ook niet vermeld in een recenter jaarverslag.

Wel wordt in het jaarverslag van 2013 vermeld dat verzoeker drie moslimsen heeft bekeerd, dat moslimsen extremisten die informatie hebben gekregen en hem hebben bedreigd, een klacht tegen hem omwille van blasfemie hebben ingediend en dat zij verzoeker en zijn broer hebben aangeslagen toen zij van de kerk terugkeerden. Ook is daarin melding gemaakt van het feit dat verzoeker gearresteerd werd en dat hij met de hulp van de pastoor vrijgelaten werd.

Tijdens zijn eerste asielaanvraag had verzoeker melding gemaakt van die incidenten, als blijkt uit het gehoorverslag van het CGVS de dato 09 april 2013, het feitenrelaas van de beslissing de dato 6 juni 2013 en uit het feitenrelaas van de bestreden beslissing.

Echter werden de bedreigingen en zijn aanval noch in de vorige beslissing noch in de bestreden beslissing besproken.

De motivering van de eerste beslissing betreft incoherenties tussen de verklaringen van verzoeker en de documenten die hij neergelegd had, namelijk twee First Information Report (FIR). Met betrekking tot de rechtszaak werd verder beoordeeld dat verzoeker vage en incohérente verklaringen wat dat betreft had afgelegd. Het CGVS meende ook dat verzoeker ongerijmde verklaringen had afgelegd met betrekking tot zijn laatste verblijfsadressen.

Het moet dus worden vastgesteld dat niet al de vervolgingsdaden waarvan verzoeker meent het slachtoffer te zijn geweest geanalyseerd en besproken werden door het CGVS.

Verzoeker heeft een medisch attest neergelegd tijdens zijn eerste asielprocedure die aantoont dat hij verschillende zichtbare littekens heeft waaronder één van 6 cm op 3 cm op zijn linkere schouder en een attest door een Belgisch psycholoog opgesteld op 2 april 2013 die aangeeft dat verzoeker "psychische en fysieke littekens vertoont".

Hij heeft ook gedetailleerde verklaringen afgelegd met betrekking tot die incidenten tijdens zijn eerste gehoor bij het CGYS (pp. 9 tot 11 gehoorverslag CGVS 09/04/2013).

Ook over zijn activiteiten als christen en het feit dat hij deelgenomen heeft aan de bekering van de drie moslimsen had hij omstandige verklaringen afgelegd tijdens zijn eerste gehoor (pp. 9 en 10 gehoorverslag CGVS 09/04/2013)

Er moet dus worden aangenomen dat er weinig twijfel bestaat met betrekking tot het bestaan van die incidenten.

4. Het feit dat verzoeker bedreigd en aangevallen werd omdat hij christen is en mensen heeft proberen te bekeren is op zich voldoende om aan te tonen dat verzoeker een nood aan bescherming heeft. Met andere woorden, het feit dat er ernstige twijfels bestaan met betrekking tot de veroordeling van verzoeker tot de doodstraf omwille van blasfemie sluit niet uit dat hij bescherming worden toegekend, aangezien er geen twijfels bestaan met betrekking tot de andere incidenten waarvan hij het slachtoffer is geweest.

De bedreigingen en de aanval van verzoeker door drie moslims moeten inderdaad gekwalificeerd worden als daden van vervolging die plaats hebben gevonden omdat hij christen is ("omwille van zijn religie" in de zin van artikel 48/4, §4, b) van de wet van 15 december 1980) in een context waarin hij niet op de bescherming van de autoriteiten kan rekenen (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan de dato januari 2017 toegevoegd aan het administratief dossier, p.22 onder andere) in de zin van artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980.

De objectieve informatie, waaronder UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan, toont aan dat er geen goede redenen bestaan om aan te nemen dat de verzoeker, die reeds het slachtoffer werd van daden van vervolging omwille van zijn religieuze strekking, niet opnieuw het slachtoffer zal zijn van vervolgingen in geval van terugkeer naar Pakistan in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus dient hem dan ook te worden toegekend.

Op subsidiaire wijze verzoekt verzoeker Uw Raad de beslissing te vernietigen om het CGVS toe te laten de waarachtigheid van de incidenten waarvan hij slachtoffer zegt te zijn geweest te onderzoeken."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgende stavingstukken: een uittreksel uit het "annual report 2013" van de Pakistaanse NGO CLAAS (stuk 3), een medisch attest van dr. B. van 29 november 2012 (stuk 4) en een psychologisch attest van dhr. J. van 2 april 2013 (stuk 5).

Op 13 februari 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een uittreksel uit het EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" van december 2017 en COI Focus "Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. In het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 7 juni 2013 besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers persoonlijke vrees voor vervolging en dit omwille van verzoekers volledig ontoereikende kennis van de aanklacht tegen hem en het feit dat geen geloof kon worden gehecht aan de door hem voorgelegde juridische documenten. De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd bij arrest nr. 111 557 van 9 oktober 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende asielaanvragen, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere

beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het kader van zijn huidige, tweede asielaanvraag, op dezelfde asielmotieven beroept dan deze dewelke hij in het kader van zijn vorige asielaanvraag inriep, met name zijn vrees voor de moslimorganisatie Sunni-e Tehrek omdat zij hem beschuldigd zouden hebben van blasfemie waardoor er een rechtszaak tegen verzoeker zou zijn opgestart. Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en legt hij volgende documenten neer: brieven van verschillende christelijke organisaties, een brief van zijn Belgische advocaat, een vonnis, een krantenartikel, een brief van de nazim en pamfletten.

2.3.4. Vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat hoewel christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld, het loutere feit christen te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat er in zijne hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin bestaat vermits (1) in het kader van zijn vorige asielaanvraag besloten werd tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van verzoekers volledig ontoereikende kennis van de aanklacht tegen hem en het feit dat geen geloof kon worden gehecht aan de door hem voorgelegde juridische documenten; dat deze beslissing als vaststaand beschouwd moet worden; (2) verzoekers verklaringen volledig betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn vorige aanvraag heeft uiteengezet en het louter feit dat hij bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, niets wijzigt aan en op zich niet van aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen, (3) bovendien moet opgemerkt dat verzoeker verklaart reeds sinds maart 2013 op de hoogte te zijn van het vonnis waarin hij ter dood wordt veroordeeld en dus voor zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn eerste asielaanvraag, doch hiervan geenszins melding maakte in het kader van zijn eerste asielaanvraag en zelfs integendeel verklaarde dat hij nog niet veroordeeld was en stelde niet te weten of er al rechtszitting in zijn proces had plaatsgevonden, (4) na navraag blijkt dat het door verzoeker voorgelegde kopie van vonnis blijkt dat het een niet-authentiek document betreft omdat er in 2013 geen rechter met de in het vonnis vermelde naam bij de in het vonnis vermelde rechtbank werkte en (5) de overige door verzoeker voorgelegde documenten evenmin de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Zo dient vooreerst te worden benadrukt dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Zijn reeds in het kader van zijn eerste asielprocedure ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker geen melding van dergelijke ingrijpende problemen die dermate systematisch en ingrijpend zijn dat

fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor christenen actueel zorgwekkend is, niet kan worden gesteld dat het loutere feit christen te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Met het louter volharden in het gegeven dat hij wel degelijk bedreigd en aangevallen werd door drie leden van de moslimorganisatie Sunni-e Tehrek omdat hij christen is en mensen heeft proberen te bekeren, hetgeen ook zou blijken uit het uittreksel uit het *“annual report 2013”* van de Pakistaanse NGO CLAAS – die wel degelijk professioneel is nu verschillende asielinstanties met de NGO samenwerkt om informatie te vergaren over de situatie van christenen in Pakistan – (stuk 3), slaagt verzoeker er geenszins in om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Immers, in het uittreksel van het *“annual report 2013”* van CLAAS staat te lezen dat *“following victims approached CLAAS”* (vrije vertaling: de volgende slachtoffers hebben CLAAS benaderd). Hieruit blijkt dat de NGO zich voor het opstellen van het in het rapport opgenomen feitenrelaas van verzoekers problemen omwille van zijn religie baseerde op verzoekers verklaringen. De vaststelling dat het door verzoeker uiteengezette relaas werd opgenomen in het *“annual report 2013”* vormt derhalve geen bewijs van de door hem aangehaalde feiten. Voorts kan met verzoeker worden vastgesteld dat in het rapport geenszins melding wordt gemaakt van zijn veroordeling tot de doodstraf op basis van de artikelen 295 C en 298 C van het Pakistaanse strafwetboek – informatie die volgens verzoeker evenmin opgenomen zou zijn in een recenter jaarverslag, dat hij evenwel niet bijbrengt – ondanks het feit dat hij aangeeft reeds sinds maart 2013 op de hoogte te zijn van het vonnis waarin hij ter dood wordt veroordeeld (administratief dossier, stuk 5, p. 5).

Alwaar verzoeker nog verwijst naar de aan het verzoekschrift gevoegde medische attesten (stukken 4 en 5) die hij eveneens in het kader van zijn eerste asielprocedure voorlegde en in zoverre hij de tijdens de eerste asielaanvraag gedane vaststellingen hieromtrent tracht te ontcrachten – onder meer stellende dat de bedreigingen en zijn aanval niet werden besproken, dat hij gedetailleerde verklaringen aflegde met betrekking tot de aanvallen en uit de medische attesten blijkt dat hij fysieke en psychische littekens heeft en er dus weinig twijfel bestaat met betrekking tot het bestaan van de door hem omschreven incidenten –, dient te worden opgemerkt dat zijn betoog niet dienstig is. De Raad herhaalt in dit verband dat uit het administratief dossier blijkt dat de beslissing van 7 juni 2013 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, bevestigd bij 's Raads arrest nummer 111 557 van 9 oktober 2013 werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van het door verzoekers aangehaalde asielrelaas. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, staat de ongeloofwaardigheid van de problemen vast en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot de beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn tweede en huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag. Verzoeker kan aldus de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake een eerdere asielaanvraag.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier overigens nog terecht aan toe als volgt: *“(…) Bovendien moet worden opgemerkt dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag verklaarde dat u reeds sinds maart 2013 op de hoogte was van het vonnis waarin u ter dood wordt veroordeeld, d.w.z. reeds voor het gehoor voor het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag plaatsvond. Toch maakte u tijdens dat gehoor geen melding van het feit dat u ter dood veroordeeld werd. Integendeel, u verklaarde tijdens dat gehoor dd. 09/04/2013 uitdrukkelijk dat u nog niet veroordeeld was en stelde niet te weten of er al rechtszitting in uw proces had plaatsgevonden aangezien u steeds op de vlucht was (zie CGVS dd. 09/04/2013, p. 6-7). Bij confrontatie stelde u dat u het wel gezegd had, maar u voegde eraan toe dat u destijds zeer verstrooid was en dat u in een depressie zat door het overlijden van uw broer en uw moeder (zie CGVS dd. 13/10/2015, p. 5). Deze verklaring kan echter niet als een afdoende verschoningsgrond worden aanvaard.”*

Verzoeker voert evenmin enig concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die

uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij aldus van oordeel dat de commissaris-generaal correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor christenen actueel zorgwekkend is, niet kan worden gesteld dat het loutere feit christen te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* aan de hand van op verzoekers persoonlijke situatie betrokken feiten, te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, uit de artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat het weerlegbaar vermoeden van artikel 48/7 pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald. *In casu* werd – gelet op bovenstaande vaststellingen – geen geloof gehecht aan de beweerde problemen van verzoeker, zodat hij zich niet dienstig kunnen beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing nog terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.” Het door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijgebrachte uittreksel uit het EASO “Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation” van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 9), bevestigt deze informatie genoegzaam.

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Punjab zodat deze motivering als vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoering werd gehoord.

Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van zijn voogd en van een tolk die het Urdu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER